

יום ה', ח' בניסן תשס"ג (10 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, ח' בניסן, הוצאו להורג, בשנת תש"ה (1945-5705), אליהו בית צורי ואליהו חכים, בבית הכלא בקהיר לאחר שנשפטו ע"י בית משפט מצרי והורשעו ברצח שר המדינה הבריטי – הלורד מוין. כחצי שנה לפני כן, ב-כ' חשון (6 בנובמבר), שני אנשי לח"י הרגו בקהיר את לורד מוין, השר התושב הבריטי במזרח התיכון. הסוכנות היהודית והוועד הלאומי גינו את "הפשע המתועב" וקראו לביעור "הסכנה הגדולה והולכת של כנופיית הטרוריסטים הקיימת עדיין בארץ". שני הארגונים הללו, אצ"ל ולח"י נתבעו להפסיק מיד כל פעולה נגד הבריטים. לח"י הסכים, מבלי להודיע על כך. אצ"ל סירב, והוחלט להפסיק את פעולתו בכח. חוליות מתנדבים של **ההגנה** עצרו את חברי אצ"ל ופעולת **הארגון** שותקה. בגין הורה לאנשיו שלא להגיב.

לפעולות האלה הוענק הכינוי ה"סיון" ("העונה"), והוא זכה לשני פירושים מנוגדים. לאנשי **ההגנה** המחיש השם את אופיו הקצוב והמוגבל של המבצע. אנשי **אצ"ל** פרשוהו כעונת הציד, המתירה כביכול את דמם...

~~~

בפרשת "מצרע" שנקרא, בע"ה, השבת, הדנה בהמשך לפר' "תזריע" על סוגי הנגעים היכולים לפקוד את עם ה' כאשר הם עושים את רצונם, למדים אנו גם על נגעי הבתים: "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזתה, ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם." [ויקרא י"ד 34] מעיר על כך רש"י: "בשורה [טובה] היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמוריים [אחד מ- 7 העמים שהיו גרים בארץ לפני עלייתם של בני ישראל לרשת אותה] מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הנגע נותץ הבית ומוצאן." מוסיף ומאיר הילקוט, "מַעַם לוֹעַז": "...האמוריים שהיו דרים בארץ כנען, כל בתיהם ומעשיהם היו לשם עבודה זרה ורוח הטומאה; וכשבאו לבנות בית, הרי האבן הראשונה שהניחו היתה לשם עבודה זרה ולשם שד פלוני. מיד היתה שורה רוח הטומאה בבית הזה והיה מטמא את כל מה שנמצא בתוך הבית. מפני שחפץ הקב"ה לתת להם הארץ ולהשרות שם שכינתו, לא רצה להשרות שכינתו במקום טומאה. לכן, שילח נגעים בקירות בתיהם שהיו כמין כתמים להודיע שבאותו בית שורה רוח הטומאה שנבנה לשם עבודה זרה, ויש הכרח להרוס את הבית הזה ויש לחזור ולבנותו בשם הקדושה, בשם א-ל חי וקיים. וכך היה הכרח להביא עצים ואבנים אחרים ועפר אחר לבנות את הבית, ולא היו ראויים אותם אבנים והעצים והעפר, כי רוח הטומאה היה שרוי עליהם. שאם הנגעים באו רק מפני שהחביאו ממונם, היה די בהריסה, ואפשר היה אח"כ לחזור ולבנותם באותם עצים ואבנים ועפר. ולמה [אם כן] ציוה הכתוב: "ולקחו אבנים אחרות ועפר אחר יקח וטח את הבית." [שם שם 42] אלא מוכרח מכאן שגם בגלל הטעם הזה.

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

יום נעים ושמח ושבת שלום!

כניסת השבת (ב"ש): ⁴³18

צאת השבת (ב"ש): ⁴²19

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום ה', ח' בניסן תשס"ג (10 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ולכן, כל מי שבונה בית או רוצה לעשות איזה מעשה יאמר בפיו שהוא בונה הבית לעבודתו של השם יתברך, וכל דבר שאדם עושה יאמר שהוא עושה כן לשם שמיים, ועל ידי כך ישרה רוח הקדושה על ביתו ומעשיו, ויהיה שם רוח שלום.

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום חמישי

יום נעים ושמח ושבט שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 18⁴³

צאת השבת (ב"ש): 19⁴²

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.